

Vlastnictví je v mnoha právních učebnicích označováno, resp. definováno, jako „absolutní právní panství člověka nad věcí“. Tato definice vychází z římského práva. Římany zajímalo především jaké oprávnění vlastnické právo jeho nositeli poskytuje a jak je může prosadit. Proto využívali k označení vlastnictví pojmů: „proprietas“ (znamená, že věc je někomu vyhrazena, že je jeho vlastní) či „dominium“ (znamená, že vlastník je pán). Dnes se nám výraz „panství člověka nad věcí“ může jevit jako nepřesný. Je také mnohými kritizován. Podívejme se ale, jak to vlastně Římané mysleli. Právní vztahy jsou vztahy mezi lidmi a ne vztahy lidí k věcem. Definice absolutního právního panství člověka nad věcí by tedy měla být chápána spíše jako metafora, jejíž význam spočívá ve zdůraznění práva vlastníka na věc, jež je předmětem jeho vlastnictví a ve zdůraznění práva vlastníka na to, aby ostatní jeho práva respektovali a do nich nezasahovali. Institut vlastnictví ale nevznikl až v době římské. Římané věděli, že existuje, zabývali se především důsledky jeho existence a snažili se řešit otázku jeho ochrany.